

HỒI 343

Trùng Thi Cổ Kì

T

ừ Tử Lăng nhảy xuống đất, lắc đầu: “Kẻ địch bố trí ngầm theo dõi xung quanh quán, trừ phi đào một con đường hầm, nếu không đừng hòng rời khỏi nơi này.”

Ba người nấp trong xó tối ở hậu viện, đều không nghĩ ra cách nào rời khỏi đây. Với cảm quan linh ứng của Tử Lăng mà còn nhận thấy vòng gián thị của địch nhân kín kẽ không sơ hở thì chắc không thể sai được. Có thể thấy thế lực của Âm Quý Phái tại Nam Dương không hề tầm thường, khó mà chọi thẳng được.

Đột Lợi đề nghị: “Hiện tại ít nhất có thể chứng minh tiểu đệ nhìn không sai, Du Thu Nhận phải là gian tế của Âm Quý Phái.”

Khấu Trọng có sẵn chủ định nói: “Chuyện càng khó càng thú vị. Nếu ta lấy được mạng chó của Quý Diệc Nông trong tình huống này thì có thể khiến Chúc yêu phụ biết nếu muốn đối phó với bọn ta thì phải trả một giá đắt.”

Tử Lăng hiểu rõ tính tình của gã, mỉm cười: “Ngươi lại có chủ ý quái quỷ gì nữa?”

Đột Lợi tự nhiên cảm thấy huyết khí dâng trào, không những quên mất tình cảnh nguy hiểm bốn phương tám hướng bị địch nhân đe dọa. Gã cảm thấy việc kẻ vai tác chiến cùng hai gã này thật vô cùng lý thú. Trong hoàn cảnh gian khổ và thất ý nhất mà Khấu Trọng và Tử Lăng vẫn có thể bảo trì tinh thần lạc quan cùng đấu chí cực mạnh, quyết cùng cường địch đấu đến cùng.

Khấu Trọng dương dương đắc ý nói: “Có còn nhớ chuyện bị vây trong biệt viện của Dương Quảng tại Dương Châu không?”

Tử Lăng gật đầu: “Thì ra ngươi muốn dùng lại kế cũ. Cứ để ta!”, rồi gã lên trở về phòng khách.

Đột Lợi cảm thấy mơ hồ hỏi: “Điều kế gì thế?”

Khấu Trọng ghé tai y giải thích: “Chúng ta phải làm bộ như đã bỏ đi, đợi đến khi kẻ địch rút đi thì chúng ta có thể ung dung phản công!”

Đột Lợi vẫn còn chưa hết thắc mắc thì Từ Tử Lăng đã trở về một cách nhanh chóng.

Khấu Trọng vội hỏi: "Người đã làm trò gì rồi?"

Từ Tử Lăng khẽ đáp: "Ta viết lên tường dòng chữ 'Thu Nhận tử làm ơn thông báo cho lão Tích, bọn ta đi giết Quý Diệc Nông đây'. Thiếu soái thấy như vậy có được chưa?"

Khấu Trọng cười vui vẻ: "Văn phong của Lăng thiếu gia quả nhiên phong lưu, ngôn từ tinh tế, tiểu sinh bái phục. Hay lắm, bây giờ thì nên nấp ở đâu?"

Lúc này Đột Lợi mới hiểu ra.

Từ Tử Lăng đáp: "Ở đây có nhiều phòng trống, cứ tùy tiện lấy phòng nào mà chẳng được. Danh tiếng của chúng ta cũng khá tốt, đã nói ra thì bao nhiêu người tin. Tường trắng chữ đen rõ ràng càng khiến người ta tin tưởng nhiều hơn nữa."

Căn phòng mà bọn gã đang ẩn thân ở phía tây, có cửa sổ nhìn xéo về phía căn phòng cũ, chỉ cách một khoảng sân nhỏ nên có thể trực tiếp quan sát động tĩnh ở đó.

Trong bóng tối, cả ba gã ngồi dưới đất, luân phiên thò đầu ra nhìn.

Khấu Trọng cười khê: "Kẻ địch sợ chúng ta sinh nghi, chắc không dám vào phạm vi của khách sạn để thăm dò, nếu không thì điều kế của chúng ta khó mà thi triển. Bây giờ thì chỉ hy vọng ả tiện nhân đó mau mau trở về."

Đột Lợi thụt đầu xuống, ngồi dựa vào tường than rằng: "Chờ đợi đúng là một cực hình khó chịu. Trong số những người Hán mà ta biết thì Lý Thế Dân là kẻ kiên nghị và nhẫn nại hiếm thấy."

Từ Tử Lăng chất vấn: "Nói như vậy thì người Đột Quyết các người rất kiên nhẫn ư?"

Khấu Trọng vẫn chú tâm lưu ý động tĩnh của căn phòng kề bên, người trong đó chắc chắn là đã chìm sâu vào trong giấc mộng, tiếng ngáy truyền lại đều đều. Gã nói tiếp: "Thật không lạ gì tinh binh Đột Quyết lại lợi hại như vậy, tụ đến như thú và tản đi như chim, vô tung vô tích, lại không cần phải cố thủ phòng tuyến hay thành thị nào. Quả là một chiến thuật tốt cần phải học tập. Nhưng bất quả phương thức tác chiến kiểu như vậy ở Trung thổ sẽ bị coi gán ác danh là giặc cướp."

Đột Lợi phản bác: "Không có tổ chức cùng lý tưởng thì mới gọi cướp chứ. Bọn ta người người sinh hoạt trên lưng ngựa, toàn quốc toàn là tinh binh, làm sao so sánh với nhau được."

Từ Tử Lăng lên tiếng: "Các người tuy tinh binh nhưng về nhân lực thì còn thiếu, so ra thì cũng chỉ miễn cưỡng bằng một quận thành của chúng ta. Chỗ lợi hại nhất chính là chiến lược

đi đến như gió. Một kích không thành thì lại cao chạy xa bay. Nhưng bất quá nếu xâm chiếm Trung thổ thì ưu thế đó sẽ biến mất, mà nhược điểm về nhân lực lại lộ ra rõ rệt. "

Đột Lợi cười khở: "Tử Lăng quả là tinh tường, một câu là trúng đích. Chỉ là Hiệt Lợi không nghĩ như vậy, y thấy chỉ cần lợi dụng tốt mâu thuẫn và xung đột của các thế lực tại Trung thổ, thì có thể ăn mòn kháng lực, hoàn thành mộng tưởng vĩ đại từ xưa đến nay."

Từ Tử Lăng lắng nghe mà lộ vẻ suy tư mà không đáp lại.

Khấu Trọng đổi đề tài: "Tất Huyền rốt cuộc cao minh đến chừng nào?"

Đột Lợi chưa kịp trả lời thì chợt có tiếng bước chân vang lên.

Ba người đến cửa sổ nhìn ra thì thấy Du Thu Nhận đến căn phòng cũ của bọn gã gỡ cửa. Khi thấy có điều khác lạ, ả đẩy cửa bước vào rồi hốt hải chạy ra, vung tay bắn ra một cây hoả tiễn lên trời nổ chiếu sáng rực.

Khấu Trọng nghiêng răng, nhớ lại mình đã từng hai lần tha cho ả, thế mà ả vẫn muốn hại mình, thật hận không lao ra bóp chết ả.

Tiếng y phục phật phật vang lên, vài bóng người từ trước sau chạy hội lại trước cửa phòng. Ba gã nhận ra đó là Văn Vũ Song Tu Tích Thủ Huyền, Ma Ẩn Biên Bất Phụ, Văn Thái Đình, Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên và một người trung niên nam tử mặc áo xanh, nhưng không thấy Loan Loan. Họ xuất hiện như những bóng ma nên không hề kinh động đến giấc mộng của những khách nhân ở các phòng khác.

Chỉ một mình Chúc Ngọc Nghiên cũng đủ cho bọn gã lạnh gáy nên vội vàng thụt đầu xuống, chỉ sợ mụ cảm ứng được.

Giọng nói của Chúc Ngọc Nghiên vang lên: "Lần này Tích sư thúc thật là thất sách, đã đánh giá thấp tài trí của hai tên tiểu tử này. Nếu là Loan nhi, nó đã không phạm sai lầm như thế."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đang tập trung vận công nghe lén liền thầm kêu xấu hổ. Nếu chẳng phải Đột Lợi có thuật quan sát phụ nữ, nói không chừng bọn gã đã mắc lừa Tích Thủ Huyền.

Tích Thủ Huyền thò đầu vào phòng nhìn thấy dòng chữ, chép miệng than: "Điều không thể tin được là bọn chúng đoán được Thu Nhận do ta đăng sau sai khiến, chúng dựa vào cái gì nhỉ?"

Chúc Ngọc Nghiền bình tĩnh đáp: "Có hối tiếc cũng chẳng ích gì. Lập tức thông báo cho Loan nhi, dù tổn bao nhiêu nhân lực tài lực cũng phải giết chết một tên, còn một tên bắt sống để có tra xét về Dương Công Bảo Khố."

Một giọng nói lạ vang lên: "Bọn chúng nói muốn giết Quý Diệc Nông, Quý Diệc Nông nên ứng phó thế nào, xin tông tôn chỉ dạy."

Ba gã thâm kêu may, thì ra kẻ đó là kẻ mà bọn gã muốn truy lùng, chỉ ít cũng nhận biết được diện mạo của Quý Diệc Nông.

Chúc Ngọc Nghiền bình thần nói: "Chỉ là hù dọa thôi, bọn chúng giữ mình còn không được, lại thiếu thông tin thì dựa vào cái gì mà đến giết người. Theo ta thấy chúng sẽ lập tức rời khỏi Nam Dương, chạy càng xa càng tốt. Nhưng cẩn thận một chút cũng tốt, bắt đầu từ bây giờ, Tích sư thúc và Bất Phụ sẽ đi theo người không rời bước, vừa có thể đề phòng hai tên tiểu tử này vừa ngăn ngừa thích khách của Dương Trấn hoặc Chu Xán."

Tích Thủ Huyền tiếp lời: "Lát nữa Quý Diệc Nông sẽ hẹn người của phái Kinh Sơn và phái Trấn Dạng đến Nguyệt Lan xá đàm phán, ta và Biện Bất Phụ đi theo thì e rằng không hợp lắm."

Chúc Ngọc Nghiền đáp: "Tích sư thúc cứ tùy cơ hành sự, chỉ cần có thể giữ an toàn cho Quý Diệc Nông là được."

Âm lượng của bà ta không ngừng hạ xuống, rõ ràng là đang bàn chuyện cơ mật nên mới dùng công phu giảm âm thanh.

Lúc này thì Đột Lợi chỉ như nghe thấy tiếng ong bay vo ve, cũng may là Từ Tử Lăng và Khấu Trọng nghe được hầu hết câu chuyện, thêm vào một chút suy luận thì có được nội dung hoàn chỉnh.

Chúc Ngọc Nghiền hình như đang có việc quan trọng, nói xong là phải lập tức rời khỏi, nhưng mục vẫn còn hạ lệnh: "Thái Đình cứ tìm ba người giả thành bọn tiểu tử đó, dẫn dụ bọn Lý Nguyên Cát đuổi theo. Dương Công Bảo Khố rất quan trọng, bốn tôn tuyệt không để cho người khác xen vào."

Văn Thái Đình đáp: "Tông tôn dạy rất phải, dù cho không có chuyện Dương Công Bảo Khố, chúng ta cũng không nên để lại mối họa này, kéo sau này sẽ phải hối hận."

Chúc Ngọc Nghiền quay sang Du Thu Nhận nói: "Thu Nhận nên để ý tình hình phía Chu Xán, nếu có gì khác lạ hãy lập tức thông báo cho bọn ta. Hiện tại thì chia nhau hành sự đi!"

Trong chớp mắt, bọn Chúc Ngọc Nghiền đã biến đi hết.

Trong căn phòng tối om không một ánh đèn, Đột Lợi đã định lên tiếng, nhưng Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đồng thời ra dấu ngăn lại. Đột Lợi liền hiểu ý, im lặng ngồi chờ.

Một hồi sau, Từ Tử Lăng mới thò đầu nhìn ra ngoài, chỉ thấy trên mái nhà có bóng người ẩn hiện, quả nhiên Chúc Ngọc Nghiền quay trở lại dò xét khiến gã hoảng sợ vội nép xuống.

Sau một lúc Khấu Trọng mới thò đầu ra nhìn, Chúc Ngọc Nghiền đã biến mất dạng.

Khấu Trọng trầm giọng: "Không biết lần này Chúc yêu phụ có đi thật hay chưa?"

Đột Lợi nghiêng răng: "Thật là xảo quyệt!"

Từ Tử Lăng nói: "Trên thực tế ngay từ ban đầu m đã tin chúng ta có bản lĩnh rời khỏi nơi này, chỉ là sau đó sinh nghi, nhưng bây giờ chắc chắn đã đi rồi!"

Khấu Trọng gật đầu đồng ý: "Mụ hồi nãy đột nhiên hạ giọng xuống, chính là vì bắt đầu nghi ngờ bọn ta vẫn chưa đi khỏi."

Đột Lợi thắc mắc: "Tại sao y thị không sai thủ hạ lục soát khách sạn?"

Khấu Trọng cười đáp: "Đó là bệnh chung của những người tự phụ mình tài trí, bao giờ họ cũng tin mình thông minh nhất. Bất quá về âm độc thì mụ đúng là đúng nhất, chỉ là sai lầm khi nghĩ không ai thông minh bằng mụ."

Từ Tử Lăng tiếp lời: "Hơn nữa chúng luôn luôn hành động bí mật. Nguyên nhân quan trọng hơn là vì nếu mụ lục soát, một khi vỡ lở ra, chúng ta sẽ phá vây chạy trước."

Khấu Trọng đề nghị: "Tiểu Lăng ra ngoài xem thế nào."

Từ Tử Lăng đợi một lát nữa mới phóng ra cửa sổ, một lúc sau quay về nói: "Đi thật rồi!"

Khấu Trọng cả mừng: "Lần này Quý Diệc Nông khổ rồi."

Ba gã nằm ở góc tối trên mái nhà, đôi mắt chăm chăm nhìn về phía toà Nguyệt Lan Xá đèn đuốc sáng trưng ở phía đối diện. Các cửa tiệm gần đó đã đóng cửa, nhưng đối với Nguyệt Lan Xá đây là lúc hoạt động tốt nhất. Cửa chính vào sân đầy những xe ngựa, khác nhân cũng lũ lượt kéo đến.

Đột Lợi trầm giọng hỏi: "Nên ra tay thế nào đây?"

Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn quanh rồi đáp: "Muốn lên vào nơi hỗn tạp như chỗ này rất dễ dàng, vấn đề là làm sao tìm ra Quý Diệc Nông trước khi chúng ta bị địch nhân phát hiện."

Khấu Trọng nói: "Chúng ta đã trễ một khoảng thời gian rồi, không thể chờ nữa. May mà bọn thủ hạ của Quý Diệc Nông không nhận ra chúng ta, Quý Diệc Nông cũng không ngờ đến nỗi bảo bọn chúng để ý tìm ba người chúng ta. Thời cơ qua rất nhanh, chúng ta phải mạo hiểm con mẹ nó một lần thôi!"

Đột Lợi vui vẻ: "Đi với các người mà không có gan cũng không được. Đi thôi!"

Một hồi sau ba gã xuống phố, nghênh ngang bước vào cửa chính của Nguyệt Lan Xá. Bọn đại hán canh cửa đều tưởng rằng bọn gã là nhân vật võ lâm hoặc thương lữ nên cũng chẳng tra gạn làm gì mà còn vui vẻ dẫn bọn gã vào đại đường.

Khi mục tú bà chạy ra đón tiếp, Khấu Trọng lập tức phóng tay thưởng bạc, khiến mục tú bà giãn cả mặt mày, ân cần tiếp đãi, hỏi han: "Ba vị đại gia có quen cô nương nào không?"

Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn quanh, trong đại đường tuy có hơn mười người khách nhưng không ai để ý đến họ, khiến gã khá yên tâm.

Cảm giác khi từ một nơi tối tăm ra chốn rộng rãi sáng trưng đèn đuốc này thật cổ quái, cứ như bị lột trần hết mọi bí mật trên mình.

Khấu Trọng thuận miệng nói: "Nghe nói ở đây có Tiểu Uyển cô nương, đúng không?"

Tiểu Uyển chính là vị cô nương thanh lâu mà đột tử phái Thiên Khôi là Tạ Hiến Đình mướn mộ, cùng với La Vinh Thái tranh phong mà gây họa đến lúc này.

Tú bà lộ vẻ áy náy: "Thật không may, hai ngày nay Tiểu Uyển bị bệnh, e rằng không thể hầu hạ các vị đại gia! Nhưng các vị đại gia cứ yên tâm..."

Khấu Trọng nháy mắt với hai người, cắt lời mục: "Có lẽ bây giờ nàng đã khỏi bệnh, cứ nói cho nàng biết bằng hữu của Tạ công tử tới."

Rồi lại dúi vào tay mục thêm hai lượng bạc.

Mục tú bà hỏi: "Là vị Tạ công tử nào vậy?"

Khấu Trọng nói: "Là Tạ Khôi công tử đến từ Hán Nam, trước hết vào hỏi thử nàng có thể bồi tiếp bọn ta không, nếu không được mới tìm cô nương khác. Quan trọng nhất là phải tìm cho ta căn phòng thượng đẳng, lớn nhất và tốt nhất, có hiểu chưa?"

Mụ tú bà cười đáp: "Hiếm có dịp ba vị đại gia giá lâm, phòng ở đông tây nhị lâu là có cảnh trí tốt nhất, hiện tại chỉ còn một căn, xin đi theo nô gia."

Cả ba gã theo mụ từ đại sảnh qua một cửa nhỏ đến hành lang của khuôn viên. Hoa cỏ hai bên đơn giản, đông tây mỗi bên đều có lầu gỗ cao với nhiều phòng ốc, chiếm gần hết diện tích khu vườn. Trên hàng lang nghe vang vọng tiếng cụng ly uống rượu cũng như những âm thanh, điệu nhạc lả lơi mời gọi.

Bất quá bọn gã đâu có tâm tình mà hưởng thụ, nhất là khi Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghĩ đến "thanh lâu vận" của mình, thì chỉ có nước cắn răng làm tới, chưa biết kết quả sẽ ra sao.

Tâm tình của Đột Lợi thì vô cùng tốt, cố ý hỏi: "Tây lâu tại sao lại yên lặng vậy?"

Mụ tú bà đáp: "Mười phòng ở hai lầu tây nam đã được khách bao hết, nhưng do khách chưa đến nên mới yên tĩnh như vậy."

Ba gã lắng nghe mà phần chấn tinh thần. Khấu Trọng vội hỏi: "Vị đại gia nào mà hào phóng vậy?"

Mụ tú bà lộ vẻ cẩn thận đáp: "Nô gia thật cũng chẳng biết."

Khi đã vào phòng, chọn đồ ăn thức uống xong thì mụ tú bà và ả tiểu tỳ cùng đi ra. Ba người cười dài nâng ly chúc mừng vì đã đến được nơi đây an toàn. Tuy là vậy nhưng muốn thích sát thành công cũng còn khá đau đầu, nhưng dù gì cũng còn khá hơn là đứng ngoài mà tính toán.

Khấu Trọng liếc nhìn qua song cửa sổ hướng đông mà cười nói: "Nếu biết sớm thì chẳng cần chọn phòng có cảnh trí đẹp để làm gì, chỉ cần đơn giản mà nhìn thẳng vào phòng của Quý Diệc Nông thôi."

Đột Lợi cười nhẹ, đáp: "Hồi nãy xem chút ta kêu mụ đổi phòng sang bên lầu tây rồi, nhưng suy nghĩ kỹ thì nhìn từ xa còn tốt hơn."

Từ Tử Lăng mỉm cười: "Để ta đi thám thính một vòng." Nói xong gã lòn qua cửa sổ phi thân lên mái nhà.

Khấu Trọng làm như việc ám sát Quý Diệc Nông là nằm chắc trong tay, nói: "Đợi cái tên thúi tha Quý Diệc Nông ngồi chưa ấm đít, chúng ta sẽ chia làm hai đường, Khả Hãn và tiểu Lăng đột kích hai lão Tích và lão Biên, còn ta phụ trách chém lão Quý làm đôi. Sử dụng

chiến lược của lão ca người, một kích trúng đích rồi cao chạy xa bay. Mọi chuyện sẽ lại tốt đẹp lại."

Đột Lợi cả cười: "Nghĩ đến chuyện sát nhân ta tự nhiên thấy đói lạ. Hy vọng đồ ăn đến sớm hơn lão Quý thì thật lý tưởng."

Khi đang cười nói vui vẻ, tiếng gõ cửa vang lên. Hai gã đồng thời biến sắc, vì sự việc thật bất ngờ, nếu là tiểu nhị mang thức ăn đến thì không thể nào qua được cấm giá linh mẫn của bọn gã.

- o O o -